

©LAES

HET
GEVECHT
MET DE
ENGEL

NIET VOOR MIETJES

Houtekiet
Antwerpen / Amsterdam

Graag uw reacties op
www.jo-claes.be
www.facebook.com/misdaadauteurjoclaes

© Jo Claes / Uitgeverij Houtekiet 2021
Houtekiet, Schaliënstraat 1 bus 11, 2000 Antwerpen
info@houtekiet.be
www.houtekiet.be

Omslag Buro Blikgoed
Foto omslag © Uschi Claes
Opmaak www.intertext.be

ISBN 978 90 8924 995 1
e-ISBN 978 90 8924 996 8
D 2021 4765 48
NUR 280

Tweede druk augustus 2021

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

No part of this book may be reproduced in any form, by print, photoprint, microfilm or any other means, without written permission of the publisher.

Voor Judith en Rozanne,
op de groei geschreven

1.

Ze had hem gekust. Niet op zijn wang, maar op zijn mond. Het was de eerste keer in zijn leven dat een meisje hem op die manier had gekust en hoewel dat intussen al bijna een maand geleden was, ging er geen dag voorbij dat Matthias niet aan het moment terugdacht waarop Rani's lippen even de zijne hadden beroerd. Dat was gebeurd bij de voordeur van zijn huis nadat Dante en hij erin geslaagd waren om te bewijzen dat Rani niet achter de diefstal van enkele dure smartphones zat zoals de directeur van de school dacht.

Op dat ogenblik was Matthias nog maar pas verhuisd en hij herinnerde zich nog goed hoe moeilijk het was geweest om als nieuwe leerling vrienden te maken op een school waar je niemand kende. Dante was de eerste geweest die contact met hem had gezocht. Hij was een heel aparte jongen, klein en tenger gebouwd, maar ongelooflijk slim en een kei in wiskunde. Het probleem was dat hij werd gepest door twee bullebakken uit de klas. Matthias was voor hem opgekomen en sindsdien waren ze beste vrienden. Op die manier had hij ook Rani leren kennen, dat vreemde meisje met rood haar

dat altijd in het zwart gekleed liep, meestal in haar eentje op het schoolplein zat te lezen en zich met niets of niemand bemoeide.

Rani was nu eenmaal een buitenbeentje. Ze had het niet makkelijk thuis. Haar vader was vorig jaar weggegaan en haar moeder dronk meer dan goed voor haar was. Volgens Dante, die in dezelfde straat woonde, werd ze dan agressief en sloeg ze soms. Misschien was Rani daarom zo op zichzelf, al had dat ook te maken met haar van nature dwarse karakter. Dat nam niet weg dat Matthias haar heel leuk vond en al snel verliefd was geworden op haar.

Niet dat hij dat ooit tegen haar had gezegd. Dat durfde hij niet. Met Rani wist je nooit hoe ze zou reageren. Maar sinds hij, Dante en Rani de handen ineen hadden geslagen om uit te zoeken wie de dieven van de smartphones waren, gedroeg ze zich veel opener tegen hem en toen de zaak eenmaal was opgelost, had ze hem gekust. Heel even maar, dat wel. Maar Rani was er niet het meisje naar om zomaar iemand te kussen. Matthias was er daarom van overtuigd dat ze ook iets voor hem voelde en hij had zich voorgenomen om tegen haar te zeggen dat voor hem hetzelfde gold.

Tenminste, dat was hij van plan geweest, vast van plan zelfs, maar al snel was Rani weer teruggevallen in haar gebruikelijke, afstandelijke houding, waardoor Matthias begon te twijfelen. Misschien had Rani hem enkel gekust omdat ze hem dankbaar was voor zijn hulp. Misschien was ze helemaal niet verliefd op hem en zou hij zich onsterfelijk belachelijk maken als hij voor zijn ge-

voelens uitkwam. Hij wist het eenvoudigweg niet en dat maakte hem verschrikkelijk onzeker. Waarom waren meisjes zo moeilijk te begrijpen? Waarom lieten ze niet duidelijk merken wat er in hen omging? Hoewel... als hij eerlijk was, moest hij toegeven dat hij dat ook niet deed.

En zo waren er intussen enkele weken gepasseerd en was er nog niets veranderd. Rani was altijd wel vriendelijk tegen hem wanneer hij op het schoolplein bij haar ging staan, maar over de kus werd nooit meer gesproken. Ze hadden het over muziek of boeken, over de lessen en de leerkrachten, over huiswerk of toetsen... over alles, behalve over dát. Matthias wilde niets liever, maar hoe langer hij het uitstelde, hoe moeilijker het leek om nog over dat ene moment bij zijn voordeur te beginnen.

De enige die wist wat hij voor Rani voelde, was Dante. Matthias had hem verteld wat er was gebeurd in de hoop dat zijn vriend hem raad kon geven. Die kende Rani immers veel langer dan hij. Aan de andere kant had Dante geen enkele ervaring met meisjes en voor zover Matthias wist, was hij nog nooit verliefd geweest. Dante leek enkel geïnteresseerd in wiskunde en computers, maar dat veranderde op slag toen hun klas begin oktober twee nieuwe leerlingen kreeg: Linde en Soetkin Bakelants. Van de ene dag op de andere onderging Dante een complete gedaanteverwisseling. Dat wil zeggen: hij zag er natuurlijk nog steeds hetzelfde uit, maar voor de rest gedroeg hij zich heel anders: nerveus, onzeker, besluiteloos... kortom, verliefd.

Matthias had niet geweten dat een tweeling zo enorm kon verschillen, zowel qua uiterlijk als qua karakter. De twee meisjes waren ongeveer even groot, maar Linde was lichtblond en had blauwe ogen, terwijl Soetkins haar donkerder was en ze bruine ogen had. Dat kon, had mevrouw Degreef van biologie uitgelegd toen Linde en Soetkin voor het eerst in haar les zaten, omdat de zussen uit twee verschillende eitjes waren geboren. Eeneiige tweelingen leken heel sterk op elkaar, bij twee-eiige tweelingen was dat vaak niet zo en kon zelfs het geslacht verschillen.

Iets soortgelijks gold voor hun karakter, gevoelswereld en interesses. Bij eeneiige tweelingen bestonden op dat vlak veel overeenkomsten, bij twee-eiige tweelingen was daar soms geen sprake van en in het geval van Linde en Soetkin was dat ontgensprekelijk waar.

Linde, die vijf minuten vroeger geboren was dan haar zus, was rustig van aard, volgzzaam, nauwgezet. Soetkin was luid, rebels en had zelden of nooit haar huiswerk op tijd klaar. In de klas deed Linde altijd mee en stak voortdurend haar hand op om de vragen van leerkrachten te beantwoorden, terwijl Soetkin absoluut niet oplette en nooit het antwoord wist wanneer haar een vraag werd gesteld. Linde las graag en kon prachtig tekenen, haar zus daarentegen had geen enkele interesse in boeken, maar ze was wel heel goed in sport, vooral in hardlopen, zoals was gebleken tijdens de eerste gymles toen ze iedereen in de klas, ook de jongens, had geklopt in de sprint.

Matthias had verwacht dat mevrouw Peeters, hun

klassenlerares, de twee meisjes een plaats naast elkaar zou geven, maar dat gebeurde niet omdat Linde en Soetkin daar uitdrukkelijk om hadden gevraagd. Waarom dat zo was, werd pas geleidelijk aan duidelijk toen iedereen kon zien dat de twee zussen tijdens pauzes niet met elkaar optrokken en in de kantine zelfs aan andere tafels gingen zitten. Dat kwam niet doordat ze constant ruzie hadden, had Linde eens aan Matthias uitgelegd. Nee, het had eerder te maken met het feit dat ze liever niet altijd en overal behandeld wilden worden als de helft van een tweeling. Ze wilden gewoon twee individuele meisjes zijn zoals alle andere meisjes op school en dat was ook de reden waarom ze zich met opzet verschillend kleedden en een rugzak hadden van een ander merk en in een andere kleur.

Na een paar weken had Matthias vastgesteld dat er wel wat meer aan de hand was dan wat Linde hem had verteld. Eigenlijk kwam het erop neer dat zij en Soetkin niet goed met elkaar konden opschieten en dat had te maken met het feit dat er een zekere rivaliteit tussen hen bestond. Van haar ouders kreeg Soetkin immers onophoudelijk het verwijt te horen dat Linde zo veel beter scoorde op taken en toetsen dan zij en dat maakte dat ze vaak jaloeers was en als reactie haar zus kleinerde omdat die zo goed haar best deed op school, iets wat in haar ogen uitgesproken truttig was. Linde op haar beurt pikte dat niet en noemde Soetkin lui en slordig, waarop die haar dan weer uitlachte om haar slechte sportprestaties. Het gevolg was dat de twee zussen contact zochten met heel andere leerlingen.

Linde, die in de klas toevallig een plaats had gekregen naast Matthias, liet al snel merken dat ze hem een leuke jongen vond omdat hij ook veel las en vanaf het begin vriendelijk was geweest tegen haar. Dat kwam doordat Matthias zich nog goed herinnerde hoe moeilijk hij het een maand eerder had gehad toen hij nieuw was op school. Vrienden maken in een vreemde omgeving viel niet altijd mee, zeker nu het schooljaar al een maand bezig was en er zich in de klas vaste groepjes hadden gevormd. Om die reden had hij het op zich genomen om Linde een beetje wegwijs te maken op school en haar voor te stellen aan zijn eigen vrienden. Eerst aan Dante, met wie het meteen klikte, en vervolgens aan Rani, maar dat was geen succes geweest.

Achteraf bekeken had Matthias kunnen weten dat Rani geen interesse zou hebben om Linde beter te leren kennen. Net als Soetkin was ze een heel ander soort meisje en daar kwam nog eens bij dat Rani sowieso een eenling was die zich meestal afzijdig hield, zowel in de klas als op het schoolplein. Het was zelfs zo dat Matthias altijd de eerste stap moest zetten wanneer hij met Rani wilde praten, want zij nam nooit het initiatief. Ze praatte wel vlot mee als hij haar tijdens de pauze aansprak, maar daar bleef het bij. En na de lessen wachtte ze ook nooit op hem om samen naar huis te gaan, hoewel ze een eindje dezelfde richting uit moesten. Maar dat was nu net het probleem. Ondanks de kus van enkele weken eerder gaf Rani hem de indruk dat ze niet meer wilde dan gewoon vrienden zijn. Of had hij het verkeerd begrepen? Daar zou hij wel nooit achter komen als hij niet